

Hồi 47

Thập Tử Nhất Sinh

 ông lực của Quan Nhu khá cao, mà Hạng Khang cũng chẳng kém gì, hai người này liên kết với nhau mở thế gọng kìm cầm chân Toàn Lập.

Trường Ly Nhất Diệu lúc bấy giờ không còn thái độ e dè nữa, ông ta nói

- Thời cơ đã đến!

Nó vừa dứt lời ông ta trầm cho đối phương một đòn Thất Hoàn Trảm, đoạn trung mình nhảy vọt lên không trung. Thân hình của ông ta cất lên chừng ba thước thì một tiếng hú vang trời dậy đồng vọng khắp đó đây.

Tiếng hú vừa cất lên thì nhóm người bên trên triền núi dưới sự lãnh đạo của Ngụy Nho và Nhiếp Đông ồ ạt tuôn xuống như trường giang sóng dậy

Còn nhóm người bên khu rừng trúc cũng hò hét vang lừng, đối thủ Kiết Trường Quang lãnh đạo xông tới, nhưng chỉ xuất động độ chừng một phần năm trăm nhân mã mà thôi!

Toàn Lập biến sắc, cả giận nói rằng:

- Vệ Tây, ngươi đường đường mang danh là một tay bá chủ, lại dùng cách ỷ chúng hiếp cô, trái ngược với luật lệ giang hồ.

Trường Ly Nhất Diệu cả cười:

- Lấy phương pháp của bọn ngươi trả cho bọn ngươi, thì

có lấy chi làm lạ

Thế là trong chớp mắt, hai động binh của Trường Ly Đảo do hai ngã ủa tới tấn công. Trên trận chiến, xuất hiện thêm không biết bao nhiêu tay cao thủ, do đó mà chiến cuộc lập tức chuyển sang một giai đoạn khác, giai đoạn đầy máu hòa nước mắt, sục sôi đến tột độ.

Thời gian nặng nề trôi qua trong chét chóc, lúc bấy giờ chiến cuộc ngày càng bi thảm, Trường Ly Nhất Điều trở hết tài sinh tuyệt học, dồn ép Toàn Lập mãi mãi thối lui, hơi thở phì phò, tay chân càng ngày càng chậm chạp.

Đặng Tân mặc dầu đã dốc hết công lực của mình ra đối phó, nhưng vẫn nằm trong cái thế lưỡng đầu thọ địch của Cừu Vân và Ngụy Nho.

Còn Lục Hải thì đang vũ lộng lưỡi búa của mình như chớp giăng sấm nổ, tấn công Nhiệm Độc, mà Nhiệm Độc thì đang sử dụng Thôi Sơn Chưởng Pháp của mình ra kháng cự với Lục Hải.

Năm tên đệ tử của Tam Tuyệt Chưởng lúc bấy giờ đã tử chiến mất hai người, còn lại cũng đều nằm trong tình thế nguy nan.

Vạn Triệu Nguyên thì đã trúng đòn nằm gần chỗ Giang Thanh đang đấu chiến với Lý Diễm Ngọc.

Còn Phó Tuyền thì hơi thở thoi thóp, cánh tay duy nhất còn lại của ông ta nắm chặt lại, tỏ vẻ cực kỳ căm tức.

Kim Thiệu thì đứng cô lập vào một nơi, có sáu tên thuộc hạ của Trường Ly Đảo đang tiến đến gần về phía nàng.

Quan Nhu và Hạng Khang im lìm đứng bên cạnh Nhiếp Đông và Hình Tịnh cả mấy người này thấy đều lăm le chực xông vào tham chiến.

Hạng Khang bỗng nói nhỏ rằng:

- Thừa kỳ chủ, theo bản toạ thấy thì bọn ta không nên kéo dài thì giờ nữa phải dùng cách tốc chiến tốc quyết!

Quan Nhu hỏi:

- Mục tiêu tấn công vào đâu?

Hạng Khang chỉ về phía Lục Hải và Nhiệm Độc đang chiến đấu với nhau. Quan Nhu gật đầu nói:

- Được nhà người đi trước!

Hạng Khang ứng tiếng trả lời đoạn bay vù về phía đó.

Lúc bấy giờ hai người kia đang khoát nạt vang lừng. Nhiệm Độc dùng tay hữu đánh về phía Hạng Khang một đòn chặn lại, rồi tả chưởng thì án ngữ phía Lục Hải.

Thân hình của Hạng Khang trở một cách tài tình giữa lưng trời, bất thành linh dùng hai bàn chân đá ngược vào hông của đối thủ.

Nhiệm Độc vừa đang tránh khỏi một lưỡi búa của Lục Hải, thành linh nghe bên hông mình gió dậy vù vèo, vội vàng soay lưng trở bộ, vừa trốn đòn vừa tống cho Hạng Khang một chưởng!

Nạt lên một tiếng vang lừng. Lục Hải múa lưỡi búa của mình tấn công vào cổ của Nhiệm Độc!

Nhiệm Độc giựt mình vội hống hai bàn tay trên mặt tuyết để cho thân hình bay vù lên không trung ba trượng.

Chính vào lúc đó thì một bóng người không biết từ đâu bay xéo tới, đánh phủ đầu ông ta bằng ba đòn sấm sét, nạt lên một tiếng ông ta cố xê dịch thân hình của mình sang một bên để trốn đòn.

Nhưng đồng trong một lúc đó thì lưỡi búa của Lục Hải lại ào ào trăn tới khí thế mãnh liệt vô cùng!

Nhiệm Độc mặt mày cau có, cố chuyển hết sức bình sanh chân trái đạp vào chân phải để lấy đà bay lên thêm một đoạn nữa, nhưng chiếc bóng người bay tới đó tiếp tục phi thân bám sát theo Nhiệm Độc.

Nhiệm Độc rảo mắt nhìn quanh trên môi của ông ta bỗng nở một nụ cười chua chát, ông chuyển hết sức bình sinh nghiêng răng kèn kẹt tung ra bốn chưởng liên hoàn.

Người ấy cũng nạt lên một tiếng cùng trong một lúc đẩy ra bốn chưởng chọi lại, và hai luồng chưởng phong gặp nhau hai bóng người lập tức rơi trở về mặt đất.

Nhiệm Độc râu tóc rối bời, mồm há hốc đôi mắt lơ lơ đây oán hận. Ông ta uất ức nhìn đối thủ của mình đang đứng ngoài ba trượng : Quan Nhu !

Ban nãy Quan Nhu đã liên tiếp tấn công ông ta hai ba đợt, cuối cùng hai người đã lâm trận kịch chiến nhau. Bây giờ ông ta mất hoa đầu vầng tay chân ê ẩm nhưng mà ông ta cố gượng nở một nụ cười tươi, khẽ lén điều công dưỡng khí, chuẩn bị mở màn tấn công thứ hai nữa.

Lục Hải trờ tới bên cạnh móc lưỡi búa vào bên hông mình đoạn găng giọng nói rằng:

- Quan kỳ chủ, hãy để đó cho tôi!

Quan Nhu lắc đầu nói nhỏ :

- Đừng ngại đã phí khí lực rất nhiều, để nó cho ta so chưởng lực với nó.

Câu nói này chưa dứt thì Nhiệm Độc đã thét lên một tiếng vang lừng vung hai bàn tay tới, tổng ra hai chưởng cực kỳ thâm hậu đó là tuyệt kỹ nổi danh của lão Thôi Sơn Tam Thức.

Quan Nhu cũng nạt lên một tiếng, bắp thịt của ông nổi lên cuộn cuộn, mỗi bàn tay của ông ta tức tốc vẽ thành một hình bán nguyệt rồi tung hai chưởng chọi lại.

Một tiếng vang kinh rợn nổi lên, Quan Nhu lão đảo lùi lại năm bước, còn Nhiệm Độc thì cũng trọi ra ba bộ, ông ta gầm lên :

- Hay cho Trường Ly Đảo, bọn mi còn thủ đoạn gì hãy mang ra cho hết!

Quan Nhu không nói không rằng, lướt tới tổng luôn ra ba chưởng. Nhiệm Độc vội vàng né tránh, nhưng không trả đòn mà lại bất thần đánh bổ về phía Hạng Khang

Hạng Khang trong lúc bất ngờ không thể trốn tránh, vội vung song chưởng ra đón đỡ. Một tiếng vang khùng khiếp nổi lên, hai bàn tay của Hạng Khang nóng ran như phỏng lửa, thân hình của ông ta bị trôi ra ngoài bốn bước.

Quan Nhu nạt lên một tiếng, dốc hết toàn lực đánh tới chín chưởng liên tiếp như mưa. Nhiệm Độc vung tay ra đóng đỡ chính vào lúc hai bên đang dằng co với nhau thì một bóng

người bay vào, dùng hai chân đá mạnh vào hông của Nhiệm Độc.

Hai luồng kinh phong tràn tới, Nhiệm Độc vội vàng thu tay hồi bộ, nhưng đã chậm một bước, hai ngọn cước kinh hồn đã trúng vào hông ông ta vang lên hai tiếng khô khan.

Nhiệm Độc cơ hồ quên hẳn đau đớn ông ta nhảy bổ tới phía kẻ đối thủ của mình, dưới ánh đuốc mập mờ nhìn rõ thì thấy đó chính là Hạng Khang.

Lúc bấy giờ hai bàn tay của Nhiệm Độc vươn ra như vấu ó, chộp vào đầu, vào cổ của Hạng Khang.

Hai bàn tay của Hạng Khang lúc bấy giờ sừng vù lên trông thật kinh khủng nên ông ta chỉ dùng hai chân đá vèo vèo vào Hàm Hạ và Đan Điền của đối thủ

Nhưng mà gương mặt của Nhiệm Độc thành linh biến đổi trông thật khó coi, ông ta không tránh không né mà để bàn tay của mình chộp thẳng vào đầu của Hạng Khang, đó rõ ràng là một thế liều chết.

Chính vào lúc đó thì gió dậy vù vèo, trong cảnh nghìn cân treo sợi tóc, một lưỡi búa bay vù tới và chiếc đầu lâu của Nhiệm Độc bị trảm rơi xuống thật là kinh rợn ! Máu bay phát phối, chiếc đầu lâu quay lông lốc trên mặt tuyết.

Hạng Khang té ngửa trên mặt tuyết bàn chân trái của ông ta cắm sâu vào bụng của Nhiệm Độc lại đè lên trên mình của ông ta. Một bàn tay của Nhiệm Độc quấu chặt vào vai lão, máu ra đầm đìa.

Thình lình có một tiếng hú thanh tao trời dậy, Kim Vũ

tay cầm thanh Hôi Phong tung mình nhảy tới.

Kỷ Lô lúc bấy giờ đang đứng bên cạnh, vội vàng tung ra song chưởng đánh ép vào hậu tâm của gã. Chính vào lúc đó thì từ đằng xa vang lại một câu nói của Giang Thanh :

- Kỷ kỳ chủ xin lời tay !

Câu nói này vừa dứt thì đường chưởng của Kỷ Lô thành linh dừng lại thân hình của lão bắn lùi năm bước nhưng trong lòng lão lấy làm lạ, không biết vì sao Giang Thanh lại nhân nhượng với Kim Vũ. Kỷ Lô hậm hực nói:

- Tiểu tử kia, mi hãy đứng đấy nếu không có Giang thiếu hiệp lên tiếng thì mi đã mất mạng rồi

Kim Vũ im lìm không nói một lời nào!

Lúc bấy giờ bên phía Yên Hà Sơn Trang lần lượt hao binh tổn tướng, đòn cân lực lượng đã ngã hẳn về phía Trường Ly Đảo. Giữa chiến trường bây giờ chỉ còn có Giang Thanh đấu với Lý Diễm Ngọc, Trường Ly Nhất Điều đấu với Toàn Lập.

Giang Thanh sử dụng một cách tinh vi thuần thực cây Kim Long Đoạt của mình, khi thì lông lộn như rồng bay phượng múa, lúc lại huyền ảo mơ hồ như bóng ma trôi, có lúc lại rạt rào mạnh bạo như núi sục thành nghiêng, trông thật là ngoạn mục.

Thình lình Giang Thanh hơi lỏng tay ra để cho Lý Diễm Ngọc tấn công chàng bằng một đường gậy sấm sét vào giữa ngực, chàng đỡ nhẹ rồi hỏi:

- Lý Diễm Ngọc, bà còn muốn gặp nghĩa phụ của ta chăng?

Lý Diễm Ngọc cười lên lanh lảnh thét :

- Ta sẽ xách đầu mi đi gặp lão !

Giang Thanh cả cười, bất thần xử ra nửa thế Chưởng Bất Nhãn Huyết, đoạn thân hình đảo nhanh, tiếp theo đó tung ra chiêu Thượng Tôn Trường Thiên.

Lý Diễm Ngọc vội vàng trượt mình trở khỏi, rồi phản công bằng hai chưởng liên hoàn, hỏi to:

- Giang Thanh mi muốn chạy ngã nào?

Giang Thanh trả lời:

- Bọn bây đã chết tới nơi mà còn cứng miệng!

Giang Thanh cười nhẹ, hai mũi giầy của chàng lướt nhanh thoăn thoắt trên mặt tuyết, đoạn thân hình mảnh khảnh vụt bay bổng lên trong một tiếng hô:

- Thượng Tôn Trường Thiên !

Và hào quan trối dậy, thanh Kim Long Đoạt từ trên đánh xuống như vũ như bão

Lý Diễm Ngọc xuống một tấn chữ Đinh, thi thố đường gậy Khai Thiên Thập Lục để phá vỡ thế Thượng Tôn Trường Thiên của Giang Thanh.

Trong cơn hỗn độn, thân hình gầy gò của bà bỗng nhiên quay cuồng lông lốc theo một đường hướng cực kỳ quái gở và trong chớp mắt tung ra một thế quái dị. Đó là Càn Khôn Nhất Kiếm, một thế võ bà ta đã từng thi thố tại Yên Hà Sơn Trang để đối chọi với Trường Ly Nhất Diệu.

Dưới cơn mưa gậy phũ phàng, Giang Thanh rạp mình sát đất để tránh đòn và hô:

- Hạ Tôn Đại Địa !

Thanh Kim Long Đoạt chia ra tám hướng, trương nanh múa vuốt tấn công mãnh liệt

Thân hình của Lý Diễm Ngọc là đà bay bổng lên, nửa công nửa thủ, tránh khỏi đòn này một cách may mắn, bà cười rằng:

- Nãy giờ ta thấy mi chỉ dùng đi dùng lại có hai chiêu này mà thôi, võ nghệ như mi thật là nghèo nàn quá đấy !

Nhưng Giang Thanh không nói không rằng, thành linh hét :

- Nam Tôn Nộ Hải !

Đường Kim Long Đoạt đang bay ra tứ tán, thành linh tập trung trở về để mà xuất phát, lần thứ hai theo một chiều hướng bất ngờ, làm cho Lý Diễm Ngọc giật mình kinh hãi.

Cặp mắt nằm sau chiếc mặt nạ chớp nháy mấy cái, bà cố sức kháng cự nhưng mà khá thương cho một tay cao thủ lấy lòng hồi sáu mươi năm về trước ngày hôm nay phải trôi dạt về phía sau sáu bộ, thân hình lão đảo liên hồi !

Giang Thanh lại khinh bỉ hô to:

- Bắc Tôn Mục Sơn !

Thanh Kim Long Đoạt bay lên làm thành một vầng ánh sáng mang theo một luồng sức mạnh không tưởng tượng ập về phía Vô Định Phi Hoàn.

Mấy tiếng keng keng vang lên, thân hình của Giang Thanh đứng vững như một pho tượng đồng mà Lý Diễm Ngọc thì như một con diều đứt dây bay bổng ra ngoài vòng chiến,

thanh gậy sắt của bà ta nhiều nơi sứt mẻ, suýt nữa phải gãy ra làm mấy đoạn.

Rơi trở về mặt đất rồi, bà ta đứng vững vàng thở dài.

Kim Thiệu đứng gần đó, rú lên một tiếng kinh hoàng bay vù về phía bà ta, nhưng sáu tên dũng sĩ canh chừng Kim Thiệu thấy vậy nạt lên một tiếng sáu thanh đại đao bay tới vèo vèo chặn hết tất cả những lối đi của Kim Thiệu.

Nhưng tám thân yếu diệu của nàng bất thành linh rạp xuống, để cho ba thanh đại đao lướt qua đầu nàng trong đường tơ kẽ tóc, và nàng đã dùng một thủ pháp thần tốc khoá chặt lấy cườm tay của tên dũng sĩ, ném mạnh nó về phía trước, một cây thớt khổng lồ lăn lông lốc trong tuyết trông thật buồn cười.

Chính vào lúc đó thì sau lưng nàng gió dậy rì rào, hai tên dũng sĩ nữa đã mở thế gọng kìm chia ra tả hữu tấn công. Đưa ra chưa hết thì Kim Thiệu đã tung hai gót sen đá ngược trở về hai cước.

Thế đánh của Kim Thiệu đi sau mà tới trước, hai tên dũng sĩ trúng đòn ngã ngửa và một giọng nói khàn khàn vang lên

- Con bé kia, bầy ngoan ngoãn dừng tay lại, bằng không thì bản kỳ chủ ra tay rồi đó!

Kim Thiệu giật mình, biết người nói chuyện là Cửu Vân. Nàng do dự đứng lại không tiến tới nữa, và sáu tên dũng sĩ tiếp tục bao vây nàng trở lại

Kim Thiệu nước mắt doanh tròng, đưa mắt nhìn Lý Diễm

Ngọc mà không sao trở tới nửa bước, Cừu Vân khoát tay ra lệnh :

- Nhiếp Đông ngươi xem chừng nó!

Nhiếp Đông vâng lệnh nhảy về phía Kim Thiệu.

Giữa đấu trường, Gianh Thanh tay cầm thanh Kim Long đoạt bước tới trước mặt Vô Định Phi Hoàn hỏi:

- Lý Diễm Ngọc bà nghĩ sao về võ học của Tà Thần!

Vô Định Phi Hoàn ho lên hai tiếng khàn khàn, cố gắng dần cơn tức giận. Bà không trả lời mà đưa mắt nhìn về phía Toàn Lập lúc bấy giờ đang tháo lui từng bước, từng bước một.

Giang Thanh nhắc lại:

- Lý Diễm Ngọc, ta bằng lòng cởi mở tất cả oán thù, cho phép bà dẫn Toàn Lập và Kim Thiệu trở về, mỗi oán thù từ nay xin xoá bỏ.

Lý Diễm Ngọc ngửa cổ cười rang rang đưa tay chỉ những xác chết nằm ngổn ngang trên mặt đất, cao giọng nói rằng:

- Hừ xoá bỏ ... máu của Yên Hà Sơn Trang chảy ngập nơi đây, thi thể của Tam Tuyết Chuông nằm ngổn ngang trên mặt đất mà mi bảo rằng xoá bỏ thì thật là chuyện buồn cười. Ha ha !

Giang Thanh bĩu môi lạnh nhạt nói rằng:

- Lý Diễm Ngọc, ngày nay bà đã tuổi ngoài cửu tuần, theo ta thấy thì hãy bỏ điều tranh danh đoạt lợi, tìm nơi yên ổn để vui hưởng tuổi già là hơn.

Vô Định Phi Hoàn thét:

- Câm mồm lại, ta không cần một thằng miệng còn hôi

sữa như mi chỉ bảo ta. Ta với mi đêm hôm nay chắc có một người đi về chín suối.

Câu nói vừa dứt thân hình của bà ta bắn vù tới như một mũi tên, bất thần tấn công Giang Thanh dữ dội.

Trong cơn nguy biến, nghe Giang Thanh hô

- Chí Tôn Vi Ngộ !

Thế rồi thanh Kim Long Đoạt bay ra tua tua khí thế thật là chí cương chí mãnh, Vô Định Phi Hoàn giật mình. Bà ta không ngờ đường võ của Tà Thần sáng chế ra đây lại có một áp lực mạnh như vậy.

Bà ta rú lên một tiếng náo nê bi thảm, thanh gậy trong tay bà vẽ thành vô số vòng tròn hào quang sáng rực, ở xa người ta cơ hồ như nhìn thấy một vầng trăng bạc xuất hiện giữa đêm trường tăm tối.

Những đạo hào quang đó bay ra tựa lửa, biến thành thiên hình vạn trạng sát khí đằng đằng. Chính vào lúc đó thì giọng nói lạnh lạnh của Trường Ly Nhất Diệu vang lên :

- Coi chừng đó là Vô Định Phi Hoàn !

Thế rồi, nhiều tiếng động vang lên rang rang, vô số vòng tròn bay ra tua tua theo những chiều hướng không bao giờ ngửa trước được. Những vòng tròn đó bay thần tốc về phía Giang Thanh.

Thân hình Giang Thanh tung tăng bay nhảy để tránh đòn, đồng thời những chiếc vòng tròn trên binh khí của Vô Định Phi Hoàn Lý Diễm Ngọc cứ tiếp tục bám sát theo chàng tấn công mãi mãi.

Lý Diễm Ngọc có một cảm giác là lòng đối với Giang Thanh, bà ta dường như phảng phất thấy bóng dáng của Tà Thần hiển hiện đâu đây như sáu mươi năm về trước, vì bởi nghệ thuật của Giang Thanh không kém Tà Thần là bao nhiêu!

Thế rồi, một tiếng rú não nề bi thiết vang lên từ bên cạnh, Kim Thiệu nước mắt tầm tã, nhảy bổ vào vòng chiến một cách điên cuồng.

Nhiếp Đông thấy vậy vội vàng nhảy xổ tới chặn đường, nhưng Cửu Vân đã ngăn lại .

- Hãy để cho nó đi !

Kim Thiệu vừa khóc nức nở vừa tiến tới phía Vô Định Phi Hoàn.

Chính vào lúc đó thì hai vầng hào quang của Giang Thanh và Lý Diễm Ngọc vụt tắt. Trong một tiếng sắt thép va chạm nhau, binh khí của Lý Diễm Ngọc bị đánh bật bay vù ra xa hơn một trượng, Lý Diễm Ngọc cảm thấy toàn thân tế tái, một nguồn cảm giác tuyệt vọng hãi hùng tràn vào tâm khảm, cảm giác này giống hệt như sáu mươi năm về trước khi bà ta bị Lệ Vật Tà đánh bay xuống vực.

Kim Thiệu thất sắc kinh hoàng, vì thấy chiếc mặt nạ bằng bạc bị đánh nát ra từng mảnh vụn, bên trong lộ ra một bộ mặt cực kỳ quái dị, làm cho người ta có cảm giác thật là kinh tởm, bởi những vết sẹo chằng chịt một màu đỏ thẫm.

Máu tươi từ trong thất khiếu rỉ ra, đôi mắt bà lơ lơ không còn một chút tinh anh, ngoài ra trên mình của bà ta còn một

vết thương rất to, máu đào tuôn ra xối xả.

Kim Thiệu đỡ người ra, nàng không ngờ rằng con người có bộ mặt kinh tởm kia, chính là người thường ngày chăm nom săn sóc cho nàng một cách chu đáo.

Lý Diễm Ngọc thở hỗn hển, nói bằng một giọng yếu ớt như một đường tơ

- Thiệu ... nhi ... mi ... sợ ... bà ... có ... phải không?

Kim Thiệu oà lên một tiếng khoc rồi phủ phục vào lòng của Lý Diễm Ngọc nức lên.

Lúc bấy giờ, có mấy chiếc bóng người bay tới bên mình Giang Thanh, Giang Thanh đứng im lìm, trên vai chàng có mấy chiếc vòng sắt khảm sâu vào trông thật là kinh rợn, và máu thấm tuôn ra ướt đỏ cả nửa thân mình.

Lục Hải thấy vậy hốt hoảng gọi:

- Giang thiếu hiệp thọ thương rồi ư?

Cửu Vân cũng nói tiếp :

- Không xong, Phi Hoàn đã khảm sâu vào vai của thiếu hiệp...

Giang Thanh cười bình thản, dường như những chiếc vòng đó không phải khảm vào da thịt của chàng vậy.

Kỷ Lôi bước tới định đỡ Giang Thanh, nhưng chàng lắc đầu bảo rằng:

- Cám ơn chư vị, hai chiếc vòng này không đến nỗi làm cho tôi mất mạng. Hừ sáu mươi năm nay công lực của Vô Định Phi Hoàn quả thật thăng tiến rất nhiều, tôi đã đánh giá sai, ngỡ rằng đòn cuối cùng của Đại Tôn Đoạt Pháp có thể

phá vỡ tuyệt kỹ Vô Định Phi Hoàn, nhưng chỉ phá có một nửa, vì vậy, phải lãnh lấy hai chiếc vòng này.

Trong lúc Kim Thiệu đang khóc rấm rứt trong lòng của Lý Diễm Ngọc thì Giang Thanh bước tới, Lý Diễm Ngọc vuốt tóc của Kim Thiệu nói rằng:

- Thiệu nhi, bà sắp đi đây, nhưng bà không nỡ rời con !

Kim Thiệu nức nở :

- Không bà đừng đi !

Vô Định Phi Hoàn chớp cặp mắt lơ lơ lại nói :

- Thiệu nhi, bà đi rồi thì con cố tìm một nơi xứng đáng mà gá nghĩa đừng lặn lội trong chỗ giang hồ, mối thù của bà quyết không nên báo ... võ công của Tà Thần chúng ta địch không lại ... nên nhớ cho kỹ...

Giang Thanh nhìn Lý Diễm Ngọc chậm chậm nói rằng:

- Lý Diễm Ngọc đây là một việc bất đắc dĩ, bà có lời gì trời trăn lại cho nghĩa phụ của ta chăng?

Lý Diễm Ngọc đưa mắt nhìn Giang Thanh, hốt hển nói rằng:

- Nói cho lão Lệ Vật Tà ... biết rằng ... món nợ máu này... ta sẽ chờ đợi lão xuống âm ty... để thanh toán

Giang Thanh bỗng hỏi:

- Lý Diễm Ngọc, người hãy cho ta hỏi một điều, từ ấy đến nay người có từng yêu nghĩa phụ của ta một cách chân thật chăng?

Đôi mắt của Vô Định Phi Hoàn thành linh sáng lên, giọng nói thật thanh tao:

- Mi hỏi làm chềg i... giờ phút này mi hỏi đã chậm mất rồi, nhưng quả thật ... ta có yêu hấn.

Giang Thanh im lìm lặng lẽ, Vô Định Phi Hoàn lại hỗn hển nói:

- Chậm mất rồi ... chậm mất rồi ...

Một bùm máy tươì từ trong miệng bà ta thành linh bắn vọt ra, hòa lẫn trong tiếng cười nã ruột, tiếng cười nhỏ dần ... nhỏ dần ... rồi dứt hấn!

Tiếng khóc bi thương của Kim Thiệu cất lên hòa lẫn trong tiếng thở dài thẳm nã của Giang Thanh.

